

1. TAJOMSTVO ĽUDSKEJ LÁSKY

Človek, ktorý má v sile svojej slobody moc nad sebou samým, môže zveriť seba samého niekomu inému, môže sa darovať druhej ľudskej bytosti ako jedinečný a neopakovateľný dar. Môže druhému zveriť svoje srdce, svoj život, svoju dôstojnosť i svoj boj o večnosť.

Prostredníctvom druhej osoby sa takto odovzdáva tajomstvu nevýslovne novému, neznámemu a nepochopiteľnému. Podstúpiť tak veľké riziko je možné len v kontexte úprimnej lásky a dôvery, ktorá je medzi pokrstenými vyjadrená sviatosťou manželstva. Takáto udalosť, keď sa na ňu pozeráme zvonku, sa pre svoju všednosť môže často javiť bez patričnej hĺbky, bez vnútorného obsahu, takmer ako čosi banálne pre čo sa dvaja ľudia môžu a nemusia kedykoľvek svojvoľne rozhodnúť. Opak je však pravdou.

Manželstvo medzi mužom a ženou je jedinečný zázrak, ktorý v srdci človeka zjavuje pozvanie *milovať navždy*. Zázrak, ktorý zjavuje prísľub budúcnosti, zjavuje zmysel a význam života, zázrak, ktorý pochopia iba milujúci.

Sviatosť manželstva je udalosť, ktorá priblíži hranice ľudskej lásky až k dotyku Boha!

Skúsenosť lásky muža a ženy tak bohatá na svoj význam a tak nevyhnutná pre pochopenie osobného a milujúceho Boha! Skúsenosť lásky, ktorej zmysel sa dá pochopiť, len ak sa zahľadí do vnútra tejto skúsenosti, pretože neexistuje nič väčšie ako láska a nič iné čo by ju samotnú vysvetlilo. Vo vnútri jej samej sa totiž skrýva pravda, ktorá je oveľa väčšia ako potešenie, obdiv alebo záľuba, ktoré ona sama plodí. Skúsenosť ľudskej lásky je totiž obdarená večnou Pravdou.

Ján Pavol II. vo svojich katechézach o ľudskej láske tvrdí, že existuje vnútorná jednota medzi zjavením, ktorým sa Boh dáva poznať človeku a zjavením, ktoré sa otvára v hlbokej pravde skúsenosti ľudskej lásky. Novosť, ktorú skúsenosť ľudskej lásky v sebe nesie, je okúzľujúca tým, že je obdarená prísľubom niečoho dobrého, čo je možné dosiahnuť. Dobrého pre čo sa oplatí zapasieť, dobrého pre čo sa oplatí žiť a namáhať. Vskutku láska medzi mužom a ženou angažuje celého človeka, celé jeho snaženie. Avšak v slobode každého ľudského skutku, či sme si toho vedomí alebo nie, je vždy prítomnosť Boha. Každý ľudský skutok je teda bohatý na význam. Skutok, ktorý bol však vyvolaný skúsenosťou lásky, dáva do pohybu celé vnútro človeka a to práve kvôli úplnosti slobody vôle, ktorú láska vyžaduje. Manželstvo sa aj preto nedá objednať, stiahnuť, skopírovať či požičať ako niečo už hotové a pripravené niekým iným, čo stačí iba skonzumovať. Je potrebné budovať ho ako niečo jedinečné a neopakovateľné. Je to dielo lásky, ktoré vyžaduje celého človeka.

Má v sebe, aj keď to snáď nie je vždy pomenované, ale v skutku má stále pri sebe tichého Spoločníka, ktorý všetko objíma, všetko uchováva, chráni a žehná. Skúsenosť Jeho prítomnosti spôsobuje, že muž a žena; manžel a manželka potom netrpia prekážkami, ktoré môžu obmedzovať a privádzať koniec pre nekonečno, ktoré im láska na začiatku zjavila.

V láske skutočne osobnej je vždy zahrnuté niečo nepodmienečné, čo odkazuje za náhodnosť stretnutia dvoch milujúcich. Keď totiž skutočne milujú, stále rastú ponad seba samých, dostávajú sa k tomu prameňu, ktorý nemá svoj zdroj v konečnosti a obmedzenosti človeka. To čo milujúci tušia vo vzdialenej nekonečnosti, čo je v tichosti vyvolané ich láskou, môže však nakoniec byť pomenované svojím menom: Je to Boh.

On je garantom večnej lásky, je ochranca dôstojnosti osoby, ktorá sa daruje v láske, ktorá sa daruje a zveruje druhej ľudskej bytosti omylnej a konečnej. On je posledné naplnenie nekonečného prisľúbenia vloženého do lásky, ktoré nemôže byť dodržané, ak by podobná plnosť mala byť vyvodená z človeka samého. On je v milosti sviatosti nepreskúmateľnou hĺbkou toho druhého, bez ktorej by bol človek pre druhého nevkusný a prázdny. On je nekonečný priestor, ktorý preniká všetko, a v ktorom sa nachádza miesto, kde možno nechať batohy vlastných ťažkostí, ktoré milujúci nechce položiť na plecيا tomu druhému avšak pritom ich nevládze niesť vlastnými silami, lebo ho ťažia až priveľmi. On je pre oboch skutočným miestom odpustenia, bez ktorého žiadna láska nemôže dlho žiť. On je svätou vernosťou v osobe, ktorá sa má milovať, aby bolo možné byť verný druhému navždy. On je jedným slovom láskou samou. Z neho všetky ostatné lásky pramenia, on je základ, ku ktorému každá láska musí byť otvorená, ak nechce byť iba riskom, roztopašnosťou, alebo ak nechce byť vystavená stroškotaniu v rovnakej nesmiernosti. On je začiatok i koniec, pretože je to vždy istý cieľ, pre ktorý sa niečo začína.

2. SVIATOSTNOSŤ MANŽELSTVA

Z posolstva kresťanskej viery vieme, že manželstvo sa dotýka vnútorného tajomstva Boha. Manželstvo, ako uvádza Cirkev, je sviatosťou. Je to ľahké povedať, avšak je potrebné pochopiť, čo sa rozumie pod týmto vyjadrením, ktorým sa potvrdzuje skutočnosť tak vznešená vzhľadom na danosť zdanlivo ľudskú a všeobecnú.

Manželstvo medzi kresťanmi je sviatosť, teda sprostredkúva milosť. Milosť však neznamená len pomoc Božiu, aby sa manželia mohli milovať a byť si verní, trpezliví a pripravení na hrdinské skutky, a aby boli schopní zabudnúť na seba a pripravení znášať ťažkosti toho druhého. Milosť neznamená len pomoc Boha na splnenie úloh a povinností, ktoré každý, keďže prislúcha k tomuto svetu, vo svojom živote rozpoznáva alebo pripúšťa. Milosť znamená viac. Znamená Boží život, znamená silu večnosti, spoluúčasť, preddavok, pečať a pomazanie, začiatok a základ pre život, ktorý je vo vnútri života samého Boha. Život, ktorý sa stane základom pre celú večnosť. Milosť znamená, že Boh sám chce nekonečnú plnosť svojho života a svoj nevypovedateľný jas zdieľať so svojím stvorením.

Iste, toto všetko je ešte skryté pod plášťom viery a nádeje, ešte nepochopiteľné a tajomné. Toto všetko teraz ešte nemusí byť zjavné v hĺbkach nášho ducha vzhľadom na povrchnosť našej každodennej skúsenosti. Avšak všetko to, čo nazývame Božou milosťou existuje a je to práve to, čo Boh vytvoril v najhlbšom strede nášho srdca, nedostupnom dokonca nám samotným, čo tam zasadil ako semienko večného života. Života nekonečne šťastného a slobodného, života, ktorý my voláme len striednym a chabým slovom – milosť. Vskutku – o tejto milosti, práve o tejto milosti, nie jednoducho o hocakej každodennej pomoci Boha tvrdíme, že vzrastá vo sviatosti manželstva.

Postupné vrastanie do života Boha vo sviatosti manželstva teda znamená, že tam, kde sa berú dvaja kresťania, tam je tento svet povýšený znamením neoddeliteľnej lásky, znamením, ktoré poukazuje na vykupiteľskú lásku Krista voči svojej Cirkvi, znamením, že sa tu prejavuje milosť. Vo sviatosti má počiatok dielo Ducha Svätého, nová a hlbšia dynamika, ktorá môže priviesť dvoch ľudí, aby vstúpili hlbšie do života Boha. Nie iba účasť na pomoci znášať ťažkosti a úskalía života, ale otvorenie novej hĺbky života, vstúpenie do jasu v tej časti ducha, v ktorej má Boh účasť na živote ducha človeka ako život jeho duše. Tam, v hĺbinách srdca pohnutého láskou otvorenou pre závan Ducha Svätého sa zdvíha tá najľúbeznejšia neha a najsilnejšia

vernosť lásky, ktorá spája človeka s Bohom. V hĺbke srdca manželov sa veľké tajomstvo ľudského života ukazuje ako hlbšie, silnejšie, pretože vo sviatosti manželstva sa im otvára brána do tajomstva Boha a jeho znovunájdenia v bezprostrednosti, v prítomnosti prostredníctvom blízkosti druhej osoby.

Toto sú smelé a žiariace tvrdenia, ktoré sa vzťahujú na sviatosť manželstva. Môže sa preto tvrdiť, že manželstvo nie je len spoločenstvom lásky medzi mužom a ženou, ale aj spoločenstvo milosti a lásky s Bohom.

Bez pochyb, takáto pravda sa nerealizuje ponad človeka, bez jeho slobody nedbajúc o jeho vnútorné áno. Nepochybne teda, milujúci zakusujú túto skutočnosť v miere, v akej sa jej otvoria, v akej otvoria svoje srdce viere a láske. Vskutku vo sviatosti manželstva sa uskutočňuje dielo milosti a v ňom sa môže uskutočniť aj stretnutie s Bohom.

A preto je manželstvo skutočné tajomstvo Boha, časťou liturgie, v ktorej tajomstvo večnosti prijíma konkrétnu tvár, konkrétne áno nielen sebe navzájom ale aj Bohu, čím sa manželia vzájomne otvárajú pre spásu a život v plnosti.

spracoval: ThLic. Marek Iskra

3. LÁSKA A ČNOSTI

Skúsenosť lásky, ktorú vyvolá osoba opačného pohlavia v živote človeka, je pre človeka jedna z najdôležitejších udalostí. Človek sa v nej nájde ako bytosť plná túžby, očakávania z budúcnosti, ktorou sa cíti byť priťahovaný. Skúsenosť lásky, aj keď má svoje vnútorné citové ladenie, nám umožňuje pochopiť, že cit a túžba nám zjavuje niečo dôležité pre našu budúcnosť. Naše túžby sú naplnené zvláštnou múdrosťou, ktorá je rozhodujúca pri posudzovaní toho, čo nazývame zmysel nášho života, alebo plnosťou života. Človek v skúsenosti lásky objaví, že v hre nie je len jeho vzťah s druhou osobou, ale prostredníctvom bohatstva významu ľudského tela aj Dar oveľa väčší.

Mužskosť a ženskosť je pôvodným znamením stvoriteľského daru, daru života Stvoriteľom. Prečo nás Boh stvoril ako muža a ženu? Aby sme mohli žiť a existovať pre druhú osobu, aby sme sa mohli stať pre druhú osobu slobodným a nezištným darom. Opustenosť, pred ktorou sa ocitá Adam v raji, keď už dal mená všetkým živým bytostiam ale nenašiel medzi nimi bytosť sebe podobnú, ukazuje, že plnosť ľudského života sa nenájde, keď je človek obklopený vecami, ale keď je v blízkosti osoba, ktorej sa môže darovať. Prečo je tomu tak?

Láska je vždy niečo, čo nás predchádza, o čom nerozhodneme my. Láska vstúpi do nášho vnútra takpovediac bez klopania. Naproti tomu však rozhodnutie milovať druhú osobu a stať sa pre ňu výlučným darom je skutočnosť čisto osobná. Láska zaklope na naše dvere sama bez nášho rozhodnutia, avšak ako milovať druhú osobu sa je potrebné učiť. Je potrebné učiť sa budovať skutky lásky.

Ako pomôcť dosiahnuť plnosť dobra pre milovanú osobu? Ako jej pomôcť dosiahnuť jej osobné povolanie? Milovať znamená konať, a preto je potrebné pochopiť, že naše skutky a činy nie sú jednoduché rozhodnutia medzi rôznymi možnosťami už pripravenými na uspokojenie vlastných potrieb. Skutky lásky sa nevolia, nevyberajú ako programy v televízii či tovar na pultoch predajní, ale konštruujú, budujú. Ako však vybudovať skutky lásky, ktoré by boli hodné osoby? Ako vytvoriť vynikajúcu lásku?

Pred novosťou, ktorú láska spôsobí v srdci osôb, sa milujúci nachádzajú pred skutočnou výzvou. Z jednej strany chcú milovať, z druhej strany nevedia ako budovať vynikajúcu lásku. Medzi tým čo sú teraz a tým čím chcú byť sa nachádza skutočný odstup, ktorý ohrozuje lásku v jej koreňoch.

Dokonalosť skutkov závisí hlavne od dokonalosti osoby, ktorá ich koná, od jedinečného umenia, ktoré je schopná do skutku vložiť. Táto dokonalosť schopnosti osoby vo svojom konaní dosiahnuť dobrý cieľ sa nazýva čnosť. Nie je dostačujúci pocit lásky od milovanej osoby! Nie je dostačujúca ani veľkodušnosť a dokonca ani pevnosť rozhodnutia vôle, aby sa mohla prisľúbiť

budúcnosť druhej osobe. Neúspech toľkých ľudských lások sa nedá pripísať tomu, že by chýbal úvodný jas svetla alebo veľkodušnosť v obetovaní sa pre druhého, ale dá sa pripísať nedostatočnej príprave na vlastnom zdokonaľovaní, ktoré by umožnilo spoločný život v rozličných nepredvídateľných meniacich sa okolnostiach života.

Túto schopnosť alebo umenie milovať ľudskú lásku nikto z nás nezískal od narodenia. Nie je nám daná od prirodzenosti, avšak všetci sme povolaní ju získať, nadobudnúť a osvojiť si ju. Túto schopnosť nazývame čnosťou. Práve ona umožní v meniacich sa životných podmienkach a vopred nepredvídaných okolnostiach integrovať a pospájať rozličné citové dynamizmy, formovať, modelovať náklonnosti, túžby a sny spôsobom, v ktorom osoba správne nielen koná ale dokonca správne reaguje pred malými i veľkými potešeniami i ťažkosťami života.

Čnostný človek nie je ten, kto koná dobre, ale ten, kto dobre reaguje, kto je priťahovaný skutočným dobrom. Je možná harmonizácia či zosúladenie rozličných hnutí lásky? Nielenže je možná, ale aby láska bola krásna, je zosúladenie rozličných hnutí lásky nevyhnutné. Ucelená, celistvá láska medzi mužom a ženou nesie v sebe zvláštny princíp jednoty, ktorý prekonáva nebezpečenstvá prichádzajúce časom. Trvanie lásky zakorenenej v čnosti nie je vystavené nebezpečenstvu straty vôle, citu či rozumových dôvodov. Čnosť je ako druhá prirodzenosť, ktorú človek vlastní vo svojom vnútri. Je to nová forma, ktorou človek vlastní svoju prirodzenosť, impulzivitu, skutočná schopnosť seba-vlastnenia a práve preto že vlastní seba, môže sa darovať v úplnosti druhej osobe.

Čnosť sily umožní vytrvať v spoločenstve, aj keď okolnosti pomáhajú manželský vzťah rozbiť. Čnosť múdrosti a rozvážnosti uschopní milovať inteligentne, múdro v poriadku skutočne dobrých skutkov. Čnosť manželskej čistoty umožní úplnosť daru osoby osobe v rámci manželského aktu, pretože hnutia, ktoré sa v láske prebúdzajú nie sú od prirodzenosti medzi sebou zladené. Úplnosť daru vyžaduje toto zladenie, inak sa vystavuje riziku, že sa osoba neodovzdá celá - svoj cit, vôľu, telo či dušu, čas i všetky schopnosti. Odovzdá iba niečo, ale v tom niečom nebude celá osoba. Čnosti teda umožňujú stať sa pre druhého úprimným darom seba samého druhej osobe.

Učiť sa milovať ľudskú lásku teda súvisí s učením rásť v čnostiach. Netreba ťuovať sily potrebnej námahy na budovanie krásnej lásky. Akoby naopak – je to láska sama, ktorá je tou silou daná človeku, aby sa podieľal na onej láske, ktorou Boh sám miluje v tajomstve stvorenia a vykúpenia. Láska vštepená do srdca Duchom Svätým je tou podstatnou a základnou silou,

ktorá má tú moc uchrániť ľudské srdcia pred zúfalstvom a krachom. Účasť na jeho láske v pokornej modlitbe i vo sviatostiach nielen potvrdzuje lásku manželov, ale opätovne znovu tvorí ich srdcia tak, aby mali účasť na láske, ktorou Boh miluje. Duch mení srdce človeka na nové srdce z mäsa a otvára ho pre púť dozrievania v tej láske, ktorá umožní dosiahnuť plnosť lásky v čnosti, akoby novej prirodzenosti človeka – už stálej celistvej. Nový človek novonarodený, novozrodený! Veľké tajomstvo lásky, ktoré svätý apoštol Pavol pripisuje snubnému významu tela a vykupiteľskému významu Cirkvi zjavuje kresťanským manželom vo svojej hĺbke vykupiteľské dielo Boha a lásku samotného Boha.

spracoval: ThLic. Marek Iskra

4. PLODNOSŤ MANŽELSKEJ LÁSKY

V rámci našich zamyslení o poslaní a zmysle ľudskej lásky hľadáme spojenie medzi zjavením, ktoré človeku otvára skúsenosť lásky a zjavením Boha v dejinách spásy. Dnešným zamyslením vstúpime do ďalšej charakteristiky, ktorou je obdarený život kresťanských manželov, a ktorý súčasne zjavuje niečo z tajomstva Boha v jeho vnútornom živote – je ňou téma plodnosti manželskej lásky.

Manželstvo chce byť plodné vo všetkých oblastiach ľudského života a prostredníctvom všetkých oblastí, v ktorých sa uskutočňuje život človeka. Chce byť pevné a odvážne v každodenných zápasoch, pretože manželia si vzájomne pomáhajú niest' bremená práve tak, ako píše apoštol: „Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon.“ (Gal 6, 2) Chce byť *plodné v duchu*, pretože manželská láska tých, ktorí sa milujú celý život, je požehnaná veľkým vnútorným poznaním druhého. Toto poznanie môže byť jednoduché a skryté, ale zostáva skúsenosťou lásky.

Sú mnohí, ktorí chcú uchopiť toto poznanie zo stromu života avšak bez skutočného milovania. Keďže nie sú verní, utekajú od bolesti, ktoré podobná láska prináša, mýlia si lásku s rozmarom či chvíľkovým nadšením. V stálosti lásky potom vidia iba námahu čisto živočíšnu, ktorej koniec je iba čistá prirodzenosť. Avšak ten, kto miluje skutočne, vie, čo je to láska. A iba ten, kto spoznal lásku môže tušiť, kto je to Boh – láska.

Čo však pochopil ten, kto v manželskej láske nevytušil Jeho nepochopiteľného, kto nevytušil blízkosť svätého tajomstva, ktoré nás objíma? Čo zo sviatosti manželstva pochopil ten, kto nevybadal, kde sa nachádza miesto jeho šťastia i bolesti? Miesto, kde sa prostredníctvom skutkov čisto ľudských vstupuje do tajomstva nevýslovnej sily večnej Lásky?

Láska je plodná aj v deťoch. Touto otvorenosťou manželia hovoria svoje áno Bohu žijúcemu, Otcovi, ktorý od večnosti plodí Syna. V ňom sa rozpozná a s ním miluje v láske Ducha Svätého. To, že v manželstve prichádzajú na svet deti, je tá najsamozrejmejšia skutočnosť. Avšak táto skutočnosť, tak samozrejme, je zároveň mimoriadna. Všetci vieme, že náš život naznačuje a potvrdzuje niečo zo života, ktorý neskončí smrťou. Túžime v tomto pozemskom boji z lisu času vyťažiť víno večnej radosti. Práve v plodnosti manželstva sa večnosť realizuje takým spôsobom, že sa nedá zaspievať pieseň svätej hrdosti vznešenejšia nad takouto majestátnou ľudskou možnosťou! A súčasne sa dá preľaknúť až na smrť, pretože to čo manželská láska umožňuje, môže zostať takmer bez povšimnutia.

Narodí sa nový človek – to však znamená, že sa narodí nová bytosť, ktorá nikdy nekončí, ktorá je večne platná, ktorá má svoj začiatok života a súčasne v sebe nesie poslanie zostať navždy. Ide o poslanie, ktoré nemôže byť vymazané. Istotne, to čo takto začína, pokračuje ako život jednej osoby, zvlášť keď realizuje samú seba, keď «opúšťa otca a matku» ako hovorí kniha Genezis, aby sa stala v manželstve novou bytosťou, jedinečnou a slobodnou. Aj rodičia môžu takýmto spôsobom pochopiť, že milujú iba vtedy, ak ju milujú láskou, ktorá nehľadá v druhom čo je jeho, ale chce druhého ako druhého t. j. iného od seba.

Zostáva každopádne platné, že rodičia dávajú princíp večnosti, ktorý nebude mať nikdy koniec. Stoja pri zrode bytosti, ktorá nikdy nebude určená pre niečo menej ako večnosť. Nebude môcť byť nikdy viac odvolaná, zrušená, pretože nový človek je nová večnosť pred Bohom.

Na takýto skutok musí byť človek oprávnený Bohom. Na takýto skutok sa môže mať odvaha, len ak je prítomné požehnanie Boha. Preto nie je žiadnym divom, že ľudia unikajúci pred Bohom odmietajú prijať dieťa. Kresťanské manželstvo môže a musí byť plodné novou večnosťou. Boh sa v skutku chce darovať nekonečne. Ten, ktorý je Nekonečno, sa chce obetovať človeku, pretože Boh potvrdil samého seba ako človeka vo svojom Slove, ktoré sa stalo telom. A ten, od ktorého pochádza každé otcovstvo na nebi i na zemi, začína opätovne dobrodružstvo svojej márnivej lásky prostredníctvom rodičov, ktorých láska je plodná v novom živote.

spracoval: ThLic. Marek Iskra

5. MANŽELSKÁ SPIRITUALITA

Aký model svätosti je určený pre manželský život? Odkiaľ pramení v konkrétnom človeku vôľa a ochota pochopiť a hľadať tú silu, ktorá umožní dosiahnuť prisľúbenia zjavené v zábleskoch na začiatku v skúsenosti lásky? Táto sila pramení zo srdca plného lásky ku druhej osobe. Hľa, hlavná a podstatná „sila“ - láska naštepená do srdca Duchom Svätým vo sviatosti manželstva. Prečo je potrebná pre ľudskú lásku medzi mužom a ženou táto sviatosť?

Boh stvoril človeka pre seba samého a zveruje ľudskej láske úlohu priviesť milujúcu osobu práve prostredníctvom „ľudskej lásky“ k Nemu samému. Iba láska je tou „silou“, tou schopnosťou ľudského ducha, ktorá je daná človeku, aby sa podieľal na láske, ktorou sám Boh miluje. Vo sviatosti manželstva sa prijíma ochota a vôľa vzájomne spolupracovať na vykúpení druhej osoby. Len láska môže prebudiť všetky sily človeka, sceliť všetky jeho schopnosti a odovzdať sa ako slobodný a úprimný dar druhej osobe a taktiež takýto dar od druhej osoby prijať. Neexistuje iná cesta ako dosiahnuť Boha len cestou lásky. Platí však aj opačný výrok: Láska je výlučne iba tam, kde je prítomné priateľstvo človeka s Bohom!

Prečo je tomu tak? Ján Pavol II v jednej so svojich katechéz tvrdí: „Ľudskosť «prvého Adama», «pozemského človeka», nesie v sebe zvláštnu možnosť, schopnosť či pripravenosť prijať všetko to, čím sa stal «druhý Adam», teda Kristus, to čím sa On stal vo vzkriesení. Vzkriesený Kristus je naplnenie a potvrdenie toho, čo zodpovedá vnútornej konštitúcii človeka. On je naplnením úmyslu Stvoriteľa, ktorý na počiatku stvoril človeka na svoj obraz a podobu.“

Boh ako Stvoriteľ a Otec túži dať ľuďom život v plnosti. Stvoril nás otvorených a citlivých pre tento cieľ. Preto muž a žena spojení sviatosťou manželstva prostredníctvom vykupiteľskej lásky Krista majú účasť na stvoriteľskej láske Boha.

Manželstvom začína tajomstvo jednoty, ktorá predtým nebola. Oplatí sa, aby bola žitá, lebo v tejto jednote sa zrkadlí niečo z pravého jasu Boha. Boh môže byť vskutku pochopený len prostredníctvom tohto neopakovateľného a výlučného spoločného života. Ak je On ich priateľom, spoločný život manželov bude aj uprostred všetkých náhlych obrátov a nebezpečenstiev jedinečnou a neopakovateľnou skúsenosťou, ktorá umožní zakúsiť Boha spôsobom, akým by inak nemohol byť poznaný.

Všetci sme sami pre seba v istom zmysle tajomstvom. Preto aj manželstvo a láska sú tajomstvo, ktoré môže byť rozriešené len v tajomstve ešte väčšom – v tajomstve, ktorým je sám Boh.

Istotne, môžu sa mu dať mnohé rady a odporúčania na cestu, ktorú má muž a žena vo sviatosti

manželstva pred sebou. Deje sa tak, keď sa zdieľa ľudská skúsenosť a tak to robí i Cirkev, keď ohlasuje zjavenú pravdu Boha. Avšak to jedinečné tajomstvo, ku ktorému je každé konkrétne manželstvo povolanie, pozná iba jediný – Boh sám. Často sa preto v pravde môže povedať iba jediné: „Priviňte sa k Bohu, on vie všetko o vašom naplnení.“

Život každého človeka podobne ako aj každého manželstva je niečím jedinečným. Tak jedinečným, že človek prostredníctvom sviatosti manželstva vstupuje do intímnej lásky, ktorou Kristus miluje Cirkev. Až keď sa muž a žena otvoria Bohu v tajomstve sviatosti manželstva, veľké tajomstvo, o ktorom hovorí sv. Pavol, bude súčasne tajomstvom blaženosti a ich nepomínajúceho sa šťastia.

spracoval: ThLic. Marek Iskra